

Tisztelt Véralók!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Márai Sándor szerint „*egyetlen mozdulata az alázatnak nagyobb hőstett, mint minden mohó produkció, melyet az emberek megtapsolnak.*”

A Véralók Napja minden esztendőben az ilyen hőstettekről szól, arról hogy megünnepeljünk azt az alázatos, hírverés nélkül megélt pillanatot, amikor egy ember odanyújtja a karját és vért ad. A mozdulat méltóságát – és igen, a hősiességét – nem az esetlegesen átélt kényelmetlenség jelenti, hanem a tény, hogy az ember önmagából adhat. Mégpedig olyasvalakinek, akivel nem találkozik soha az életben.

Ahány rendszeres véradó, annyi történet létezik arról, hogy ki miért érzi feladatának a segítségnyújtás e különleges formáját. Van, akit egy családi baleset vagy betegség, egy személyesen átélt aggodalom motivál: mert megértette, hogy milyen a hirtelen jött bajban, a törekény élet peremén egyensúlyozva ismeretlenek jóakaratából részesülni. Van, aki tudatosan keresi, hogy mit adhat, és saját magában leli meg a legnagyobb élet-ajándékot. Van, akit szíven találnak a különféle kampányok felhívásai, és tiszta, egyszerű választ ad egy fontos kérdésre: mennyit ér nekem az élet? És van, akit mások lelkesedése érint meg: látja maga körül a természetes adakozás gesztusait, és szívesen válik ennek a különleges közösségnek a tagjává.

A tapasztalat szerint véradás szempontjából kétféle embertípus létezik: aki még sohasem adott vért, és aki már többször is. Mi, akik jól ismerjük már ezt az érzést, tudjuk, hogy az egyszeres véradó ritka, mint a fehér holló. Aki egyszer rászánta magát, szinte biztos, nem az lesz az utolsó alkalom. Ezért fontos az új adakozók toborzása, hogy minél több embert rábírjunk az első véradásra – mert a folytatás aztán szinte magától jön.

A mai nap ünnepeltjei valamennyien példaképek lehetnek a bizonytalanok, a halogatók számára. Hiszen az ország minden pontjáról olyanok érkeztek ma ide, akik száznál is több alkalommal adtak már vért. A saját élményeimre hagyatkozva mondhatom: Önök bizonyosan nem érzik magukat hősöknek, mert egy véradó számára nincs is ennél magától értetődőbb és természetesebb.

Illő mégis, hogy idén is köszönetet mondjunk ezért az elkötelezettségért, és – Márai szavaira gondolva – az emberek most olyasvalaminek tapsoljanak, ami valódi, szelíd és alázatos, csendes hősiesség.

Herczegh Anita

